Ötödik üzenet

Isten szándéka Jóbbal – jó emberből Isten-emberré váljon

Igeolvasmány: Jób 1,1. 8; 2,3. 9; 27,5; 31,6; 42,5-6; Jn 1,14; Róm 1,3-4; 8,29

I. Jób egy jó ember volt, aki magát fejezte ki a feddhetetlenségében, egyenességében és erkölcsi tartásában – Jób 27,5; 31,6; 32,1:

A. Feddhetetlennek lenni a belső emberrel kapcsolatos, egyenesnek lenni pedig a külső emberrel – 1,1.

B. Jób az erkölcsi tartás embere volt; az erkölcsi tartás a feddhetetlen és az egyenes lét összessége – 2,3. 9; 27,5; 31,6:

1. Jóbbal kapcsolatban az erkölcsi tartás annak a teljes kifejeződése, ami ő volt.
2. Jellemében Jób feddhetetlen és egyenes volt, az etikájában pedig magas szintű erkölcsi tartása volt.

C. Jób, ami a pozitív oldalt illeti, istenfélő volt, ami pedig a negatív oldalt illeti, bűngyűlölő volt – 1,1:

1. Isten nem pusztán azért teremtette az embert, hogy az félje Őt és semmi rosszat ne tegyen; hanem Isten a saját képére és a hasonlatosságára teremtette az embert, hogy az ember kifejezze Őt – 1Móz 1,26.
2. Istent kifejezni magasabb rendű az istenfélelemnél és a bűngyűlölésnél.
3. Amit Jób a feddhetetlenségében, egyenességében és erkölcsi tartásában elért, teljesen hiábavalóság volt; Isten célját sem töltötte be, és az Ő vágyát sem elégítette ki, és ezért Isten szerető szívvel nyugtalankodott Jób miatt – Jób 1,6-8; 2,1-3.

D. Egyedül Isten tudta, hogy Jóbnak volt egy szüksége – Isten nem volt benne az ő bensőjében; ennélfogva Isten azt akarta, hogy Jób elnyerje Őt azért, hogy kifejezze Őt a célja betöltéséért – 42,5-6.

II. Az volt Isten szándéka, hogy Jób Isten-emberré váljon, aki kifejezi Istent az Ő tulajdonságaiban – 22,24-25; 38,1-3:

A. Isten bevezette Jóbot egy másik tartományba, Isten tartományába, hogy Jób elnyerje Istent a feddhetetlenségben, igazságosságban és erkölcsi tartásban elért eredménye helyett – 42,5-6.

B. Az volt Isten szándéka, hogy Isten emberévé tegye Jóbot, telve Krisztussal (Isten megtestesülésével), hogy Isten teljessége legyen Isten kifejeződéséért Krisztusban – 1Tim 6,11; 2Tim 3,17.

C. Isten gyakorolta a megfosztó és a felemésztő munkáját Jóbon, hogy lerombolja őt, hogy Istennek legyen bázisa és módja újraépíteni őt Magával Istennel azért, hogy ő Isten-emberré legyen – ugyanolyanná, mint Isten az Ő életében és természetében, de nem az Istenségében –

ahhoz, hogy kifejezze Istent – Ef 3,16-21.

D. Isten nem akarja, hogy mi, Krisztusban hívők, jó emberek legyünk; Ő azt akarja, hogy Isten-emberek legyünk – Jn 1,12-13; Róm 8,16:

1. Isten abból a célból teremtett minket a saját képére, hogy kifejezzük Őt, és azért teremtett minket az Ő uralmával, hogy képviseljük Őt – 1Móz 1,26-28.
2. Ha pusztán jó emberek vagyunk, nem tudjuk Istent kifejezni vagy képviselni.
3. Nem jó emberek, hanem Isten-emberek azok, akik kifejezik Istent és képviselik Istent – 2Kor 3,18.
4. Az Istent kifejező Isten-emberek: Isten képviselője; és az övék Isten hatalma mindenek felett – 1Móz 1,27-28.

III. Krisztusnak, a Háromegy Isten megtestesülésének és kifejeződésének, a testet öltése létrehozott egy Isten-embert – Lk 1,31-32a; Jn 1,1. 14. 18. 51:

A. Lukács evangéliuma egy kijelentés az Isten-emberről, aki az isteni élettel mint tartalommal megtelt emberi életet élt – 1,35; 2,7-16. 34-35. 40. 49. 52.

B. Krisztusban Isten és ember egy entitássá – az Isten-emberré – lett – 1,35; Jn 1,14; Mt 1,18. 20-23:

1. Mivel az Úr Jézus az isteni esszenciától fogantatott és az emberi esszenciától született, Isten-embernek született meg; ezért a létéhez mint Isten-ember két esszenciája volt – az isteni esszencia és az emberi esszencia – 18. vers.
2. A Szent Szellemtől való fogantatás az emberi szűzben alkotta az isteni természetnek az emberi természettel való elegyedését, létrehozva az Isten-embert, azt a Személyt, aki teljes Isten is és a tökéletes ember is – Lk 1,35.
3. Tökéletes emberként és a teljes Istenként az Isten-ember rendelkezik az emberi természettel és a hozzátartozó erényekkel, hogy tartalmazza Istent és kifejezze Őt az isteni tulajdonságokkal.

C. Mint az Isten-ember az Úr Jézus nem az Ő emberi élete által élt a földön, hanem az isteni élet által – Jn 5,18-19. 30; 6,57a:

1. Amikor az Úr Jézus a földön volt, noha ember volt, Isten által élt – 57a. vers; 5,19. 30; 6,38; 8,28; 7,16-18:
   a. Az Úr Jézus mindenben Istent élte és Istent fejezte ki; amit csak tett, az Isten cselekvése volt az Ő bensőjéből és Őáltala – 14,10.
   b. Az Úr Jézus Isten élete által élt Isten-emberként, nem pedig az ember élete által – 6,57a.
   c. Az emberi életvitelét nem az emberi élet által élte ki, hanem az isteni élet által – 1,4; 11,25; 14,6.

2. Mivel az Úr Jézus mindig az emberi életének az elutasítása által élt – azáltal, hogy Magát mindig a kereszt alá tette –, az emberi életvitele nem az emberi mivoltot fejezte ki, hanem az isteni mivoltot az emberi erényekké váló isteni tulajdonságokban – Mt 16,21. 24.
3. A földön töltött minden napján Ő megtagadta Magát és felvette a keresztet, hogy Istent élje, és így kifejezze Istent az Ő emberi erényekké váló isteni tulajdonságaiban; ez volt az első Isten-embernek mint prototípusnak az élete – Lk 1,31-32a; 7,11-16; 10,25-37; 13,10-16; Róm 8,3. 29.

IV. Először a Biblia az Isten-emberről szól; a feltámadása által ez az Isten-ember a sok Isten-emberként reprodukálódott – Róm 1,3-4; 8,29; Héb 2,10:

A. Az Úr Jézus, az első Isten-ember, a prototípus, ami a sok Isten-ember, az Ő reprodukciója, létrehozására szolgál – 1Pt 2,21.
B. Isten emberré lett, hogy legyen Önmagának egy tömeges reprodukciója, és ezáltal létrehozzon egy új nemet, új fajt; ez az új nem az Isten-ember nem – Róm 8,3. 29; Héb 2,10.
C. Az Úr Jézus, az Isten-ember, egy gabonamag volt, aki a földbe hullt, hogy sok magot hozzon létre a reprodukciójaként – Jn 12,24:
   1. Az első mag – az első Isten-ember – volt a prototípus, és a sok mag – a sok Isten-ember –, akiket ez az egy mag hozott létre halál és feltámadás által, az első Isten-embernek a reprodukciója.
   2. A sok mag, mint a sok Isten-ember, Istennek a reprodukciója; az ilyen reprodukció boldoggá teszi Istent, mert a reprodukciója úgy néz ki, mint Ő, úgy beszél, mint Ő, és úgy él, mint Ő – 1Jn 2,6; 3,2; 4,17b.
D. Az az első lépése az Isten-ember reprodukciójának, hogy újonnan kell születnünk a pneumatikus Krisztustól a szellemünkben az Ő isteni életével és természetével – Jn 3,3. 6.
E. Az Isten-ember reprodukciójáért át kell formálódnunk a lelkünkben a pneumatikus Krisztus által az Ő isteni tulajdonságaival, hogy felemelje, megerősítse, meggazdagítsa és megtöltse az emberi erényeinket az Ő kifejeződéséhez az emberi mivoltunkban – 2Kor 3,17-18; Róm 12,2.
F. Meg kell látnunk, hogy Isten-emberek vagyunk, akik Istentől születtek, birtokában vannak Isten életének és természetének, és Isten fajához tartoznak – Jn 1,12-13:
   1. Isten gyermekeiként, akik Istentől születtek az isteni élettel, Isten-emberek, isteni személyek vagyunk; ugyanolyanok vagyunk, mint Az, akitől születtünk – 1Jn 3,1; 5,1.
   2. Mivel Istentől születtünk, mondhatjuk azt, hogy Isten vagyunk életben és természetben, de az Istenségben nem – Jn 1,12-13; Róm 8,16; 2Pt 1,4.

3. Isten-emberekként gondolni magunkra, valamint tudni azt és ráébredni arra, hogy kik vagyunk, forradalmasít bennünket a mindennapi tapasztalatunkban – 1Jn 2,20; 3,1-2; 5,13. 20.
4. Mi nem pusztán keresztyének vagy Krisztusban hívők vagyunk; Isten-emberek, Isten-ember nem [faj], Isten reprodukciója vagyunk – Jn 12,24; Róm 8,16. 29; Héb 2,10-11.

V. Krisztus isten-emberi életvitele prototípussá tette Őt, hogy reprodukálódjon bennünk, és bennünk, az Isten-emberekben, újra éljen – Jn 14,19; Gal 2,20:

A. Mint az Isten-ember reprodukciójának az Isten-ember életét kell élnünk – Fil 1,19-21a; 3,10.

B. Krisztus emberi életvitele azt jelentette, hogy az ember Istent élte, hogy Isten tulajdonságait az emberi erényekben kifejezze; az Ő emberi erényei megteltek, összeelegyedtek és átitatódtak az isteni tulajdonságokkal – Lk 1,26-35; 7,11-17; 10,25-37; 19,1-10.

C. Mint az első Isten-ember kibővülésének, növekedésének, reprodukciójának és folyatásának nekünk ugyanolyan fajta életet kell élnünk, mint amilyet Ő élt – 1Jn 2,6:
   1. Az Úr isten-emberi életvitele felállított egy modellt a mi isten-emberi életvitelünkhöz – megfeszíttettünk, hogy éljünk, hogy Isten kifejeződjön az emberi mivoltunkban – Gal 2,20.
   2. Meg kell tagadnunk magunkat, hasonulnunk kell Krisztus halálához, és fel kell nagyítanunk Őt a Szellemének bőséges ellátmánya által – Mt 16,24; Fil 3,10; 1,19-21a.
   3. El kell utasítanunk az önművelést, és el kell ítélnünk a természeti ember felépítését; fel kell ismernünk, hogy a keresztyén erények lényegében az isteni élettel, az isteni természettel és Magával Istennel kapcsolatosak – Gal 5,22-23.
   4. Az [a Személy], aki egy Isten-ember életét élte most a bennünk és rajtunk keresztül élő Szellem; nem szabad megengednünk semmi másnak Ezen [a Személyen] kívül, hogy megtöltsön és elfoglaljon minket – 2Kor 3,17; 13,5; Ef 3,16-19.

D. A Krisztus a Filippi 1,21a igében azonos az Isten-emberrel a Filippi 2,5-8-ban; ennélfogva Krisztust élni annyit tesz, hogy az Isten-embert éljük Jézus Krisztus Szellemének bőséges ellátmánya által – 1,19.

E. Amikor megnyitjuk magunkat az Úrnak, szeretjük Őt, és arra vágyunk, hogy eggyé összekapcsolódjunk Vele, akkor megtelünk Vele, birtokol minket, és kiéljük az istenség dicsőségét és az emberség erényeit – 1Kor 2,9; 6,17; Fil 4,4-9.

© 2020 Living Stream Ministry